

Povestea celor trei cuvinte

Ionuț este un copil așa
ca voi: mereu curios și
dornic să afle lucruri noi,
îi place să se joace și să
se înțeleagă bine cu
toți prietenii și colegii.

Chiar acum a plecat
de la școală și merge
vesel înapoi spre casă.
Când ajunge la colț,
apare în fața lui un prieten
din vecini, mergând
pe noua lui bicicletă,
dar ce bicicletă! Nu mai
văzuse nimeni așa un
model extraordinar!

- Bună, Ionuț, vezi ce bicicletă am primit? Nu-i așa că este nemaipomenită?

- Uaau, chiar că e grozavă! Mi-o dai și mie un pic? zise Ionuț cu nerăbdare.

- A, nu, în niciun caz, doar eu mă plimb cu ea.

- Hai, măi, Radu, dă-mi-o și mie o tură, măcar până la capătul străzii și înapoi!

- Nu!

- Să știi că nu mai vorbesc cu tine... Și nici eu nu o să împart cu tine nimic, niciodată!

- Ei și, treaba ta, eu nu ți-o dau! mai zise Radu și se îndepărtă pedalând încântat.

Ionuț plecă și el mai departe, dar îi era tare ciudă, fiindcă i-ar fi plăcut mult să meargă măcar un pic pe bicicleta aceea.

Când ajunse acasă, îl întâmpină în prag un miros îmbietor, de-ți lăsa gura apă. Fugi în bucătărie, unde o găsi pe bunica sa așezând pe o farfurie întinsă felii mari de cozonac rumenit. Se repezi și înhăță o felie pe care o mănca pe nerăsuflăte!

Apoi fugi în camera lui să se schimbe. Când se întoarse la bucătărie, o găsi pe bunica sa foarte tristă, dar, neștiind ce s-o fi întâmplat, și-a văzut mai departe de ale lui.

Ziua trecu ca toate celelalte, iar seara veni tiptil, aruncându-și mantia întunecată peste toți și peste toate.

